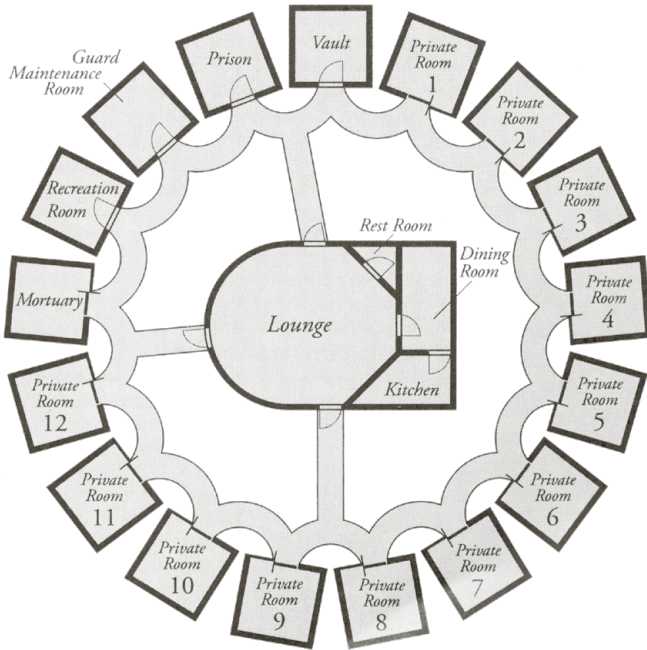

แผนผัง
อังกิ๊ง

ห้องสมถาวรตาย

คำเตือน

สิ่งที่จะเกิดต่อจากนี้เป็นเรื่องไม่เหมาะสม
และไร้เหตุผล
เฉพาะผู้ที่ยอมรับได้เท่านั้น
จึงจะมีสิทธิ์ไปต่อกับเรา

วันที่ -๓๐

ผู้รับสาร มอนิเตอร์รายหนึ่งพบประกาศรับสมัครงานตรงมุมหนึ่งในหน้า
นิตยสาร

เขาอ่านเงื่อนไขแปลกประหลาดผิดธรรมดา แล้วคิดว่าประกาศ
รับสมัครนี้คงมีข้อผิดพลาด

แต่ไม่กี่วันหลังจากนั้น จู่ๆ เขาก็คิดว่าอาจไม่ผิดก็ได้

อีกอย่าง นี่อาจเป็นโอกาสสำคัญที่จะทดสอบความเฉลียวฉลาดของ
ตัวเอง

ผู้รับสารมอนิเตอร์รายนี้สมัครงานโดยคาดหวังว่าจะได้เผชิญเหตุพลิกผัน
ครั้งสำคัญ

วันที่ -๒๙

ผู้รับสาร มอนิเตอร์รายหนึ่งพบข้อมูลการรับสมัครงานจากอินเทอร์เน็ต
เขาคอนนี้ไม่ใส่ใจรายละเอียดให้ถี่ถ้วน
จึงมองข้ามจุดผิดปกติในเงื่อนไขการรับสมัครไป
มารู้สึกแปลกๆเอาภายหลัง แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความสงสัยนั้นก็มลาย
หายไปสิ้น

ผู้รับสารมอนิเตอร์รายนี้สมัครเพราะต้องการหารายได้พิเศษ

วันที่ -๒๘

ผู้รับสาร มอนิเตอร์รายหนึ่งได้ยื่นเพื่อนบอกว่า “ประกาศรับสมัครงาน อันนี้แปลกแฮะ”

เพื่อนคนดังกล่าวนำนิตยสารหางานฉบับนั้นมาให้ดูเล่นๆว่ามีเหตุพิมพ์ ผิดที่ตลกขนาดนั้นโลกเลยเชียว

แต่ผู้รับการมอนิเตอร์คนนี้คิดว่าอาจเป็นเรื่องจริงก็ได้

ผู้รับการมอนิเตอร์รายนี้สมัครเพื่อพิสูจน์ว่าที่เขียนไว้นั้นเป็นความจริงหรือเปล่า

วันที่ -๒๗

ผู้รับสาร มอนิเตอร์รายหนึ่งตั้งหน้าตั้งตาทำงานระยะสั้นเงื่อนไขคืออยู่ แล้วสายตาก็หยุดที่ประกาศรับสมัครงานชิ้นนี้

เขาคอนนี้ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเงื่อนไขที่ดูแปลกเลย

ไม่แม้แต่จะคิดว่าเกิดจากความผิดพลาดของนิตยสารหางานหรือ
โรงพิมพ์

เขาทำตามสิ่งที่ตัวเองตัดสินใจไว้แต่แรก โดยไม่ได้อ่านสิ่งที่เขียนไว้

ผู้รับการมอนิเตอร์รายนี้สมัครงานดังกล่าวไปพร้อมกับงานระยะสั้นอื่นๆ

วันที่ -๒๖

ผู้รับสาร มอนิเตอร์รายหนึ่งสมัครเพราะมีคนชวน

เขาคุ่นคิด กังวล และกลัวตกหลุม

รู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากล แต่หากลองสมัครจริงๆ แล้วอาจไม่มี
อะไรแปลกประหลาดอย่างที่คิดก็ได้

เขาคิดไม่ตก

และระหว่างที่ยังคิดไม่ตก ก็ดื่มเหล้าราคาถูกไปพลาง

ผู้รับสารมอนิเตอร์รายนี้สมัครในเวลารุ่งสาง

วันที่ -๒๕

ผู้รับสาร มอนิเตอร์รายหนึ่งหัวเราะยกใหญ่กับ “ข้อผิดพลาด” ในประกาศ
รับสมัครงาน

เขาบอกต่อเพื่อนฝูงว่ามีการเขียนผิดซ้ำๆ แบบนี้อยู่ด้วย

ขณะที่หัวร่องอหายและล้อเลียนประกาศดังกล่าว เขาก็กลายเป็น
ผู้สมัครงานนี้ไปตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

เขากำลังหางานพิเศษพอดี และคิดว่าไม่น่าเป็นปัญหาสำคัญอะไร

ผู้รับสารมอนิเตอร์รายนี้สมัครไปซ้ำๆ

วันที่ -๒๔

ผู้รับสาร มอนิเตอร์รายหนึ่งมีคนมาเสนองานไม่ชอบมาพากล
เขาฟังสักพักแต่ก็เพิกเฉย อีกฝ่ายจึงคิดว่าคงไม่สนใจ
ทว่าอยู่มาวันหนึ่ง เขากลับถามถึงเงื่อนไขการรับสมัครเหมือนเปลี่ยนใจ
ขึ้นมา
นั่นเพราะเมื่อคิดให้ดีแล้วก็ตระหนักว่าเงินเป็นสิ่งจำเป็น เขาไม่ได้ใส่ใจ
เรื่องความไม่ชอบมาพากล

ผู้รับสารมอนิเตอร์รายนี้สมัครโดยไม่สนใจค่าเดือน

วันที่ -๒๓

ผู้รับสาร มอนิเตอร์รายหนึ่งสังเกตเห็นประกาศรับสมัครงานนั้นขณะอ่าน
นิตยสารทางานฉบับแจกฟรี

ผู้รับการมอนิเตอร์รายนี้คิดว่าต่อให้ไม่สนใจเรื่องเงินเดือนขาด
เรื่องนี้ก็ไม่ชอบมาพากลแน่นอน

และยังคิดว่า คนที่เข้าไปพัวพันกับเรื่องแปลกๆ นี้เป็นคนี่ง่า

นอกจากนั้นยังคิดอีกว่า ถ้าตนได้เข้าร่วมในเรื่องที่คงจะมีแต่คนี่ง่า
เข้าร่วมละก็ อาจจะทำง่าเหมาะๆ โหมยอะไรมาได้บ้างก็เป็นได้

ผู้รับการมอนิเตอร์รายนี้สมัครโดยคิดจะฉวยโอกาสกับผู้สมัครที่ี่ง่าคนอื่นๆ

วันที่ -๒๒

ผู้รับสาร มอนิเตอร์รายหนึ่งได้รับการชักชวนทางโทรศัพท์
เขาร้อนเงินอยู่พอดี
และไม่แม่แต่จะซักถามเกี่ยวกับเงื่อนไขให้ละเอียด
สิ่งที่เขาใส่ใจคือเรื่องว่างานจะเริ่มเมื่อไร ลีนสุดเมื่อไร และจ่ายเงิน
เมื่อไร

ผู้รับสารมอนิเตอร์รายนี้สมัครโดยคิดว่าจะเป็นงานอะไรก็พร้อมทำ

วันที่ -๒๑

ผู้รับสาร มอนิเตอร์รายหนึ่งอยากได้รถยนต์

ถ้าไม่มีรถ ผู้หญิงจะไม่สนใจ และหากผู้หญิงไม่สนใจ ชีวิตนักศึกษา คงเงียบเหงาเอากการ คิดได้ดังนั้น ยูกิ ริคุฮิโตะ ก็ตัดสินใจว่าจะซื้อรถ และ เพราะตัดสินใจจะซื้อรถ เงินจึงกลายเป็นสิ่งจำเป็น

ทว่าเขาเป็นนักศึกษาธรรมดาๆ ผู้มีงานอดิเรกและนิสัยไร้สาระมากมาย แต่ไม่มีทักษะใดทำเงินได้ ถ้าหาเงินได้เร็วคงดีที่สุด แต่เขานึกวิธีไม่ออก จึงตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะเริ่มทำงานพิเศษ

ยังอีกนานกว่าฤดูร้อนจะสิ้นสุดลง ขณะนั้นเป็นช่วงกลางปิดภาค ฤดูร้อนของมหาวิทยาลัยพอดี วันหนึ่ง ยูกิมีเวลาเล็กน้อยก่อนประชุมชมรม จึงแอบออกจากมหาวิทยาลัยไปร้านสะดวกซื้อ สิ่งที่เขาหาคือนิตยสารงานพิเศษ ไม่นานก็เจอ ชายหนุ่มหยิบเล่มหนึ่งแล้วเริ่มเปิดผ่านๆ ในนั้นไม่มีงานที่อยากทำเป็นพิเศษ เขาขอแค่ให้เป็นงานสบาย รายได้ต่อชั่วโมงสูง

ประกาศรับสมัครงานแบ่งเป็นสองส่วนใหญ่ๆ คือ งานพิเศษระยะสั้น และงานพิเศษระยะยาว...เอายังไงดีนะ ขณะที่คิดอยู่นั้น พลันมีเสียงหนึ่ง ดังขึ้นจากข้างๆ

“ขอโทษนะคะ คุณรู้จักนิตยสารแนวนี้ดีหรือเปล่าคะ”

ผู้หญิงคนหนึ่งมายืนข้างเขาเมื่อไรไม่รู้

ยูกิผงะถอยหลังโดยอัตโนมัติ ไม่ได้ตั้งใจที่มีผู้หญิงอยู่ตรงนั้น เพราะ รู้อยู่แล้วว่ามีคนอยู่ใกล้ๆ นึกตังใจด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายอาจคุยด้วย แต่ผู้หญิง ที่เขาหันไปมองนี่ช่าง...

ชายหนุ่มสรรหาถ้อยคำเอื้อนเอ่ย เขาควรลงท้ายประโยคแบบไหนดีนะ และสิ่งที่คิดได้ก็คือ ผู้หญิงคนนี้เธอช่าง...อยู่คนละโลกกับเขา

หญิงสาวยิ้มละไม ชุดเดรสของเธอทำจากวัสดุที่มีผิวลัมผัสน่าที่งดูราวกับปลิวไหวอยู่ทั้งที่ไม่มีลมพัด ส่วนผมของเธอซึ่งยาวลงมาถึงขูดนั้นดำขลับและต้องแสงไฟจากหลอดฟลูออเรสเซนต์จนส่องประกาย ยูจินึกจนงว่า เส้นผมซึ่งดูราวกับมีวงแสงอร่ามอยู่นั้นเคลือบไว้ด้วยอะไรหนอ

ไม่เฉพาะเส้นผมเท่านั้นที่งดงาม ตัวหญิงสาวเองก็เช่นกัน จะว่าไปแล้ว เหตุที่สายตา ยูจินมองเส้นผมเป็นอันดับแรก ก็เพราะไม่อาจมองเธอตรงๆได้ จึงเสมมองที่อื่นโดยอัตโนมัติ ความงามของเธอไม่ใช่ประเภทที่ “ทำให้เปลือใจอยากกอด” หรือ “ห้ามใจไม่ไหว” แต่เป็นความงามที่ไม่อาจเอือม ไม่อาจทำให้แปดเปื้อน เป็นความงามชนิดที่ไม่มีในรั้วมหาวิทยาลัย การที่นักศึกษาธรรมดาๆ อย่าง ยูจินไม่อาจมองเธอตรงๆ จึงไม่ใช่เรื่องแปลก หญิงสาวเพียงยิ้มเฉยๆ และพูดด้วยเพียงประโยคเดียว ยังทำให้เขาอึดอัดได้อย่างเหลือเชื่อ ยูจินรู้แล้ว อย่างนี้เอง นี่คือนิสัยที่เรียกว่าดูมีราศีหรือหรือควรจะเรียกว่ามีระดับสินะ เพียงร่างผอมบางของเธอยืนอยู่ก็ทำให้ทุกสิ่งดูราวกับภาพวาด น่าเสียดายว่าที่นี่คือร้านสะดวกซื้อ แล้วคนที่ยืนอยู่ด้วยคือตัวเขา ทั้งหมดเลยกลายเป็นเพียงการ์ตูนเสียดลีเรื่องหนึ่ง

หญิงสาวคงแปลกใจที่ ยูจินเสียบไปจึงถามย้า

“เอ่อ ถ้าคุณรู้จักหนังสือพวกนี้ดี ฉันอยากถามอะไรหน่อยนะค่ะ”

ยูจินไม่รู้เรื่องนิตยสารงานพิเศษมาก แต่คิดว่าคงตอบปฏิเสธไม่ได้ไม่ว่าเธอจะถามเรื่องใดก็ตาม เขารู้ว่ามีทางเลือกเดียวจึงพยักหน้าเล็กน้อย

“ดีเลย”

หญิงสาวผลิยิ้ม ดูราวกับดอกไม้แย้มบาน

รู้ตัวอีกที จึงเห็นว่าหญิงสาวเองก็ถือ นิตยสารงานพิเศษเช่นเดียวกับ ยูจิน...ดูไม่เข้ากันจนไม่น่ามอง เขาคิด ถ้าเขาแขนของผู้พันแซนเดอร์สติดเข้ากับรูปปั้นวินัสแห่งมิโล ก็คงให้ความรู้สึกแบบนี้ละมัง

หญิงสาวยื่นแขนขาผ่องและผอมบางมาทางเขาพร้อมกับนิตยสารงานพิเศษ

“ตัวหนังสือละเอียดยิบเลย ฉันไม่ค่อยแน่ใจว่าควรอ่านยังไงดีนะคะ แล้วหน้าสารบัญมันไม่มีเลยหรอคะ”

ยูกิรับมาอย่างสุภาพนอบน้อม แล้วดูหน้าปก ข้อความว่า “ฉบับเจาะลึกงานใช้แรงงานช่วงฤดูร้อน!” โดดเด่นสะดุดตา

“สาร-”

เขาพูดขึ้นแล้วรู้สึกว่เสียงแห่งจิ้งหยุดกระแอม

“สารบัญคงไม่มีหรอครับ แต่ว่า...ถ้าคุณหาอะไรอยู่ เตี่ยวผมช่วย”

“งั้นหรอคะ”

หญิงสาวเบิกตา ดวงตาเธอกลมโตและสุกใสเหมือนทารก ความจริงแล้วยูกิไม่เคยเห็นดวงตาทารก แต่เผลอคิดแบบนั้นไปเสียแล้ว หญิงสาวก็มึนศีรษะลงต่ำ

“ขอบคุณนะคะที่ช่วยเหลือ”

ถ้าเป็นความต้องการของเธอ ต่อให้เธอปากังไม้แล้วสั่งให้ไปเก็บมา เขาก็คงยอมทำตาม ยูกิคิดว่านี่ไม่ใช่การตกหลุมรักหรือความลุ่มหลง แต่เป็นเรื่องธรรมชาติ และขณะคิได้อยู่ นั้น หญิงสาวก็บอกชื่อเสียงเรียงนามให้รู้ทั้งที่ไม่จำเป็น

“ฉันชื่อสีวะนะ โซโกะ ค่ะ”

“อ้อ ครับ ยินดีที่ได้รู้จัก”

ยูกิก็มึนศีรษะให้ แต่สีวะนะยังคงจ้องมองเขาเหมือนคาดหวังอะไรบางอย่าง ชายหนุ่มง่วงเล็กน้อยว่าทำอะไรพลาดไปหรือเปล่า แต่โชคคิที่นึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้อบอกชื่อตนเอง

“ยูกิ ริคุฮิโตะ ครับ”

“คุณยูกิ...ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ ฟากเนื้อฟากตัวด้วยนะคะ”

ท่าคิของเธอสุภาพเรียบร้อยไม่มีที่ติ

นั่นทำให้ความรู้สึกอันพลุ่งพล่านของยูกิกลับเย็นเยือก

ชายหนุ่มไม่ตีใจเลยคิได้เข้าไปใกล้ผู้หญิงเพียบพร้อมแบบนี้ เขา รู้สึกได้ด้วยสัญชาตญาณว่า ถึงสีวะนะจะรู้สึกขอบคุณเขา แต่คงเป็นความรู้สึกต่อสิ่งคิอยู่คนละระดับกับเธอ เหมือนคิรู้สึกกับรถยนต์นั่งสบายหรือเนื้อวัว

อร่อยๆ

แต่ชายหนุ่มไม่นึกโกรธเคือง เพราะรู้ตัวอยู่แล้วว่าเขากับเธออยู่กันคนละชั้น เขาเองก็ถามกลับอย่างสุภาพเช่นกัน

“ถ้าอย่างนั้น คุณหาอะไรอยู่หรือครับ”

“เงื่อนไขการรับสมัครงานสักงานหนึ่งนะค่ะ” สี่วะนะตอบพร้อมรอยยิ้ม

สิ่งที่จะหาจากนิตยสารหางานจะเป็นเรื่องไหนได้อีกนอกจากเรื่องนี้เขาคิด แต่ก็พูดกับเธอว่า

“...คุณ...หางานพิเศษอยู่หรือครับ”

“ค่ะ”

ชายหนุ่มรู้สึกตะขิดตะขวงใจอย่างบอกไม่ถูก คล้ายการที่อาอิริตงเซนา มาโรงเรียนสอนขับรถแล้วบอกให้ช่วยสอนที่ ตรงคอของสี่วะนะ มีสายสร้อยและหินบางอย่างส่องประกายแวววาว ชายหนุ่มอดคิดไม่ได้ว่า ถ้าเอาไปขายคงได้เงินมาก ชนิดที่ทำงานพิเศษให้เหนื่อยแค่ไหนก็ได้ไม่เท่า

“หาทำไม”

เมื่อถูกหูลุดปากพึมพำ สี่วะนะก็หน้าแดง

“เล่าไปก็อายนะค่ะ...ฉันเป็นหนี้อยู่นิดหน่อยนะค่ะ”

“เป็นหนี้”

“ค่ะ...”

ระหว่างที่พูด หญิงสาวยกนิ้วชี้ขึ้นหนึ่งนิ้ว คงหมายความว่า เป็นหนี้อยู่นึงก้อนละมัง

“ฉันเลยหางานทำอยู่นะค่ะ”

หาอยู่หรืออ งั้นจะช่วยทำให้แล้วกัน ว่าแต่เจ้าหนึ่งนิ้วนั้นเป็นเงินเท่าไรกันนะ ขณะที่ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก ยูก็เริ่มพลิกหน้านิตยสาร

เนื่องจากเป็น “ฉบับเจาะลึกงานใช้แรงงานช่วงฤดูร้อน!” รายการในหน้าแรกๆ จึงเป็นงานประเภทช่างซ่อมถนน ช่างวางท่อน้ำ หรืองานจราจร ซึ่งค่าตอบแทนรายชั่วโมงก็สูงดีทีเดียว ถ้าให้เขาทำงานประเภทนี้คงไม่มีปัญหา แต่สำหรับสี่วะนะ โทโกะ คงไม่ค่อยเหมาะ ชายหนุ่มจึงพลิกหน้า

นิตยสารต่อ

“ถ้าคุณรีบนะ...แถวหน้านี้เป็นประกาศรับสมัครงานพิเศษระยะสั้นครับ”

ยูกิเปิดหน้านิตยสารยื่นให้ สีวะนะก้มมอง ได้กลิ่นหอมอ่อนๆ โขยมา ชายหนุ่มรู้ว่าเป็นกลิ่นน้ำหอมจำพวกพีชพรรณธรรมชาติ แต่ก็หลงคิดว่าคือกลิ่นกายของเธอเอง

“พนักงานเปิดร้าน หมายถึงอะไรนะคะ”

“เวลาร้านค้าเปิดบริการใหม่ๆ จะต้องการกำลังคนเยอะเป็นพิเศษนะครับ ถ้าไม่ใช่คนที่คล่องแคล่วหน่อยก็ลำบาก”

“แล้วพนักงานขายทางโทรศัพท์ล่ะ”

“ก็คือคนที่คอยโทรไปเสนอขายของไงครับ งานนี้เครียด เพราะต้องรองรับอารมณ์คนอื่น”

“แล้วอันนี้”

สีวะนะชี้ช่องรายได้ในประกาศรับสมัครงาน

“ที่ว่า ๘๘๐ นี่คือเท่าไรหรือคะ”

เจอคำถามนี้เข้า ก็ไม่แปลกที่ยูกิจะจนคำพูด

“ก็แปดร้อยแปดสิบเยน...ไม่ใช่หรือครับ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ คือว่า หมายถึงต่อวันหรือคะ”

“ไม่เอา่น่า”

ยูกิ ริคิฮิโกะ ทำหน้าที่งับประจบกึ่งกระเซ้า รวมกันแล้วใบหน้าจึงปรากฏเป็นรอยยิ้มทะแม่งๆ

“เป็นรายได้ต่อชั่วโมงนะครับ ถ้าวันหนึ่งทำงานแปดชั่วโมง ก็จะได้เงินเท่ากับแปดร้อยแปดสิบเยนคุณด้วยแปด”

“ซึ่งก็คือ...”

ชายหนุ่มเงยไป เขาไม่เก่งเรื่องคำนวณ ยังโชคดีว่าสีวะนะก็ดูไม่คล่องเรื่องนี้เหมือนกัน ทั้งสองเงยไปพักหนึ่ง ในร้านมีเพียงเสียงตามสายใสแจ้ว ในที่สุดเขาก็พูดจึงมำออกมา

“...ประมาณไม่ถึงหนึ่งหมื่นเยน”

“อ่า...”

สึวะนะตกตะลิ่ง

“หนึ่งหมื่นเยนเหรอคะ”

เธอเอียงคอคอครุ่นคิด

“ดูท่าจะไม่พอสินะ”

“เป็นหนี้อยู่เท่าไรเหรอครับ”

หญิงสาวหลุบตาด้วยท่าทางเขินอายอีกครั้ง แล้วยกนิ้วชี้หนึ่งนิ้ว... นั้นหมายถึงเท่าไรกันแน่ ระหว่างที่ยูกิสับสน ใจหนึ่งอยากถาม อีกใจไม่อยาก เขาก็หลุดปากพูดแม้จะคิดว่าเป็นการหวังใยเกินจำเป็น

“อืม แต่งานพิเศษงานไหนๆก็เหมือนกันทั้งนั้นนะครับ ถ้าหากคุณอยากใช้หนี้ให้หมดในพริบตา สิ่งที่คุณควรทำคงไม่ใช่งานพิเศษ น่าจะไปเล่นหุ้นหรือเล่นพนันมากกว่า”

จากนั้นชายหนุ่มก็พลิกเปิดหน้านิตยสารแบบไม่คิดอะไร... เล่นหุ้นหรือพนัน... สึวะนะพิมพ์าทวนคำพูด จากนั้นดูเธอตัวแข็งเกร็งขึ้นมา แล้วจู่ๆ ก็พูดเสียงแหลอม

“คุณยูกิ!”

“ครับ?”

“ขอดูหน้าเมื่อกี้หน่อยสิคะ”

เมื่อพลิกกลับไปหน้าที่แล้วตามคำบอก สีหน้าของหญิงสาวก็แจ่มใสขึ้นมา สายตาเธอจับจ้องอยู่ที่จุดหนึ่งในหน้านิตยสาร

“อืม งานนี้ดูดีมากเลยนะคะ”

ขณะนั้นยูกิกำลังยื่นหน้านิตยสารให้สึวะนะ จึงอ่านจากทางฝั่งตัวเองลำบาก เมื่อหมุนกลับมาดูคอลัมน์ที่สึวะนะบอก เห็นตัวอักษรว่า “ประกาศรับสมัครเตอร์”

หาเครื่องรับโทรทัศน์อยู่ไหนเหรอ... ชายหนุ่มกวาดตาอ่านผ่านๆอย่างรวดเร็ว

ไม่จำกัดเพศและวัย งานพิเศษระยะสั้นหนึ่งสัปดาห์ เป็นผู้รับการตลาดทางมนุษยศาสตร์ ทำงานวันละยี่สิบสี่ชั่วโมง ถูกเฝ้าดูตลอดยี่สิบสี่

ชั่วโมงโดยไม่ละเมิดหลักสิทธิมนุษยชน ระยะเวลาทำงานคือเจ็ดวัน มีอาหารให้สามมื้อพร้อมห้องส่วนตัว แต่เนื่องจากการทดลองต้องการความเที่ยงตรงแม่นยำ จึงต้องตัดขาดจากโลกภายนอก จ่ายค่าจ้างเป็นรายชั่วโมงตามระยะเวลาที่ถูกกักตัว

เท่ากับว่า เวลานอนก็ได้ค่าจ้างด้วย

บอกว่าไม่จำกัดเพศและวัย แสดงว่าคงไม่ใช่งานน่าสงสัย แต่เนื้อหาที่บอกไว้อย่างคลุมเครือแค่ว่าเป็น “ผู้รับการทดลอง” นี้สิ จะว่าไปก็น่ากังวล ที่ห้ามติดต่อกับโลกภายนอกหนึ่งสัปดาห์ก็น่ากลัวเช่นกัน แต่เคยได้ยินว่างานพิเศษตามรีสอร์ทกลางหุบเขามักห้ามใช้โทรศัพท์มือถือ ส่วนชื่อผู้ประกาศรับสมัครนั้นลงไว้ว่า “เอสเอสเอ็มคลับ” ไม่รู้ตัวตนจริงๆ เป็นใคร แถมชื่อผู้รับสมัครงานรายอื่นรอบๆ ก็เป็น “เอบีซีดีเวลล์อ็อปเมนต์” บ้าง “บีซีจีโปร” บ้าง ไม่ได้ต่างกันนัก

ที่สำคัญว่านั่นคือให้ค่าจ้างรายชั่วโมงเท่าไรนะ มีตัวเลขพิมพ์ด้วยตัวอักษรกติกหนาว่า ๑,๑๒๐ และให้โบนัสตามผลงาน

“หนึ่งพันหนึ่งร้อยยี่สิบเยน ถ้าจ่ายยี่สิบสี่ชั่วโมงจริงก็ไม่เลวเลย...”

เขาเผลอคิดโดยเอาตัวเองเป็นที่ตั้ง...ไม่เลวั้นหะรอ เป็นเงื่อนไขที่ดีเลยละ ดีเกินไปด้วยซ้ำ ขณะคิดกังวลอยู่นั้น ลีวะนะก็ปิดปากหัวเราะคิกคัก

“คุณยูกิ ไม่ใช่อย่างนั้นหะรอคะ ถ้าเป็นแบบนี้ก็เท่ากับว่าแทบไม่ต่างกับเงื่อนไขงานเมื่อ...”

งานเมื่อก็คือแปดร้อยแปดสิบเยนต่อชั่วโมง ถ้างานนี้ให้หนึ่งพันหนึ่งร้อยยี่สิบเยนก็ต่างกันมากนะ เขาคิดพลางตั้งใจดูอีกครั้ง เนื้องานคือรับการทดลองทางมนุษยศาสตร์ ค่าจ้างรายชั่วโมง ๑,๑๒๐

“ตรงไหนที่...”

ไม่เหมือนกันหรือครับ ยังพูดไม่ทันจบประโยค ยูกิก็รู้แล้วว่าตัวเองดูตรงไหนผิดไป ตัวอักษรนั้นมีอยู่แล้วแต่เขามองไม่เห็นเอง ความรู้สึกคล้ายเวลามอง “ร้าน Tapas” ผิดเป็น “ร้าน Pasta” เขาตาสว่างขึ้นมา และแทบจะอ้าปากค้าง

ค่าจ้างรายชั่วโมงคือ ๑,๑๒๐ ร้อยเยน^๑

ไม่ใช่แค่เรื่องคิดเลขในใจเท่านั้นที่ยุกิไม่เก่ง แต่เป็นทุกเรื่องเกี่ยวกับเลข เขาถนัดนับหลักหน่วย ลิบ ร้อย พัน ของจำนวน ๑,๑๒๐ ร้อยเยน

ค่าจ้างรายชั่วโมง หนึ่งแสนหนึ่งหมื่นสองพันเยน
สี่จะนะบอก

“รวมแล้วยังน้อยเกินไป แต่...ก็คงต้องทำงานนี้”

“ไม่ใช่หรอก น่าจะพิมพ์ผิดมากกว่ามั้งครับ”

พูดไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา...ยูกิปิดหน้านิตยสาร

“หมายถึงตัวเลขผิดนะเหรอคะ”

“ใช่ครับ คงแค่พลาดพิมพ์คำว่าร้อยลงมาด้วย”

“เป็นไปไม่ได้หรอกค่ะ”

สี่จะนะพูดด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน

“คนทำนิตยสารนี้ต้องตั้งใจทำมันขึ้นมาเหมือนกัน ไม่น่าจะพิมพ์ผิด
ได้หรอกค่ะ”

ชายหนุ่มรู้สึกวิงเวียนขึ้นมา เขานวดขมับตัวเองแล้วสายตึระชะ

“ถ้าเป็นแบบนี้ก็ตีหรอกครับ”

“ก็ต้องเป็นแบบนี้แหละอยู่แล้วนี่คะ”

“ในคัมภีร์ไบเบิลหรือคัมภีร์อัลกุรอานยังมีการพิมพ์ผิดเลยครับ คุณ
ไม่รู้จักร *เดอะวิกเคดไบเบิล*^๒ เหรอ”

“ตายจริง”

สี่จะนะยกสองมือปิดปาก

“ไม่ไหวเลย”

ยูกิรู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นคนไร้ยางอายุ หญิงสาวดูเหมือน
ตัดสินใจจะเลิกปรึกษาแค่นี้แล้ว เธอยืนมือมา

“ขอบคุณมากนะคะ ช่วยได้มากเลย เดี่ยวฉันจะจดข้อมูลไป ขอ

^๑ เป็นวิธีบอกจำนวนแบบญี่ปุ่น มาจาก 一〇百 ซึ่ง 百 แปลว่า ร้อย

^๒ คำเรียกคัมภีร์ไบเบิลฉบับพิมพ์ซ้ำเมื่อปี ค.ศ. ๑๖๓๑ ซึ่งมีการพิมพ์ตกทำให้ความหมายเปลี่ยนจากดีเป็นร้าย

นิตยสารหน่อยค่ะ”

“...เอาจริงหรือครับ”

“ฉันจะปรึกษาที่บ้านอีกที”

สีวะนะ โชโกะ เชื่อว่างานพิเศษที่ให้ค่าจ้างรายชั่วโมง หนึ่งแสนหนึ่งหมื่นสองพันเยนมืออยู่จริง ส่วนยูกิ ริคุฮิโตะ เป็นแคคนในร้านค้าที่เธอเข้ามาถามข้อสงสัยเท่านั้นเอง เมื่อก้าวออกจากร้าน ชื่อเสียงเรียงนามของเขาก็คงอันตรายไปกว่าจากความทรงจำของเธอ

...แต่ว่า ถ้าเรื่องค่าจ้างหนึ่งแสนหนึ่งหมื่นสองพันเยนนั่นเกิดเป็นเรื่องจริงขึ้นมาล่ะ

ยูกิตั้งใจจะซื้อรถมือสองรุ่นเล็กเท่าๆที่เหมาะสมกับเขาลักคัน

แต่ไม่แน่ เขาอาจซื้อรถซีดานมือหนึ่งได้เลยด้วยซ้ำ

เขาถอนใจเล็กน้อยแล้วสอนสีวะนะเรื่องสามัญสำนึกอีกหนึ่งข้อ

“ได้ครับ แต่ว่า ถ้าคุณจะลอกที่อยู่เพื่อติดต่อ...คุณควรซื้อนิตยสารเล่มนี้มากกว่านะ”

อู๊ย สีวะนะยกมือขึ้นตะตะปาก

ยูกิ ริคุฮิโตะ ส้มครเพราะอยากได้รถยนต์